

upražnjavanja prava glasa, c) podjele vlasti, d) individualnih prava i jemstava. Članovi 441 i 442 ekvadorskog ustava isključuju ustavne reforme koje mijenjaju osnovnu strukturu države ili podrazumjevaju ograničavanje prava ili jemstava, ili pak modifikuju postupke revizije Ustava.

54 Hans Kelsen, Sudska garancija ustava: "Iako u opštem smislu o tome ne postoji svijest", nastavlja Kelsen, "ustav u vezi sa kojim neustavni akti, a naročito zakoni, ostaju važeći – u tom smislu da njihovj neustavnosti ne slijedi njihovo poništenje – veoma malo znači, sa pravnog stanovišta se radi o potpunom odsustvu obavezujuće snage. Svaki zakon, pravilo, pa čak i opšti pravni akt koji je donesen od strane pojedinaca imaju pravnu snagu koja je veća od takvog ustava, kojem su svi oni podređeni i iz kojeg crpe važenje".

56 Hans Kelsen, Čista teorija prava: "Ako se "pravo" definiše kao odnos između individue (u odnosu na koju je druga individua obavezana na neko ponašanje) i druge individue, pravo u pitanju je samo refleks ove obaveze."; "ne postoji dakle nijedno pravo za nekoga bez pravne obaveze za nekog drugog. Sadržaj prava je u krajnjem ispunjavanje obaveze nekog drugog"; pravo "nije ništa drugo do korelat obaveze".

57 "U ovom smislu", nastavlja Kelsen, "ova norma predstavlja 'svoj' zakon. Samo ako primjena pravne norme, izvršenje sankcije, zavisi od izraza volje pojedinca usmjerene na ovaj cilj, samo ako je zakon u korist pojedinca, ova se može smatrati "njegovim" zakonom, njegovim subjektivnim zakonom, a to znači 'subjektivnim pravom'." Dalje: "subjektivno pravo, se mora sastojati ne u pretpostavljenom interesu već u pravnom neispunjenju... Subjektivno pravo nije, ukratko, objektivno pravo; "suština subjektivnog prava, koje je najjednostavnije refleks pravne obaveze, se sastoji u činjenici kojom pravna norma pripisuje pojedincu pravnu vlast da ostvari ispunjavanje pravne obaveze sudskim putem".

61 Proračunato je da je razlika u bogatstvu između siromašnih i bogatih zemalja koja je 1820 godine bila na 1 prema 3, 1913 je bila 1 prema 11, došla do 1 prema 72 u 1992. godini; i da je manje od 300 milijardera bogatije od polovine svjetske populacije, tj. od 3 milijarde osoba. Na osnovu Izvještaja o ljudskom razvoju i globalizaciji, dodatno, oko milijardu osoba nema pristup vodi i osnovnim namirnicama, što dovodi do 15 miliona mrtvih svake godine, udvostručio se broj oboljelih od AIDS-a, 850 miliona osoba je nepismeno, oko 3 miliona osoba umire svake godine zbog atmosferskog zagađenja i preko 5 miliona umire usled zagađenosti vode. Na kraju – a to je i podatak koji najviše zastrašuje – 17 miliona osoba umire svake godine kao žrtve infektivnih bolesti usled nemogućnosti da plate skupe "osnovne" lijekove, ili zbog toga, što je još gore, što se banalni lijekove koji bi ih mogli izliječiti više ne proizvode, od bolesti koje su neutralisane ili u potpunosti iščezle u zapadnim zemljama.

62 Treba se sjetiti člana 10 italijanskog izbornog zakona br. 361 od 30. 3. 1957, koji predviđa nemogućnosti izbora "onih koji su u svojstvu legalnih predstavnika društva ili privatnih poduhvata povezani sa državom... koncesijama ili administrativnim autorizacijama značajne ekonomske težine", kakve su televizijska preduzeća. Ono što u Italiji nedostaje kao protivteža takvim konfliktima interesa su sekundarne sudske garancije, s obzirom na to da je kontrola izbornosti povjerena, kao interna corporis, samim izbornim skupštinama, koje su na taj način pozvane da odlučuju u svojoj stvari pa su stoga i one same uključene u konflikt interesa. O izbornim garantnim institucijama koje su nezavisne vidjeti na primjer u Meksiku Tri-bunal Electoral del Poder Judicial i l'In-stituto Fede-ral Electoral, koji su ustanovljeni 1996.

67 Valja se sjetiti opsežne argumentacije koju je razvio Džon Lok u prilog tezi o vezi između preživljavanja, rada i vlasništva: "Prirodni razum", piše on, "na kaže da ljudi jednom kad su